

www.jollibread.com

© 2021, Joan Carles Ventura

© D'aquesta edició:

2022, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Edicions Voramar SA.

Jollibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-55-3

Depòsit legal: M-32820-2021

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: febrer de 2022

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

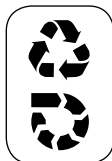
Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

CRÒNIQUES DISTÒPIQUES

JOAN CARLES VENTURA

jollibre

«L'equilibri de la ciència camina
sobre un pont prim de descobriments
penjat sobre un precipici d'obscuritat.»

STEFANO BENNI, *Terra!*

El final?

[Nota de veu enregistrada el dimarts 26 de març de l'any 2031, l'endemà del desconfinament, a les 10.34 hores]

Aquest missatge és per a qui trobe els nostres cadàvers:

11

Per favor, apiadeu-vos de les nostres ànimes i doneu una sepultura digna als nostres ossos perquè puguem gaudir d'un merescut repòs etern! Som la família Martínez-Martorell. Jo soc Margarida Martorell, el meu home és Martí Martínez i els nostres fills són Marta, de 16 anys, i Martí, de 12. Hem partit aquest matí en missió oficial d'exploració i, ara mateix, estem a punt de ser devorats per un eixam de fastigoses moscardes verdes mutants de lloms fluorescents i ulls encesos. N'hi ha pertot arreu i són enormes. Déu meu, açò és un infern!!! N'estem completament envoltats, ens superen en nombre i no paren de brunzir i de colpejar-nos per totes bandes. Les nostres armes resulten inútils contra elles a curta distància. Estem perduts! Si no es produeix un miracle, no ho contarem. Després d'haver passat 547 dies tancats dins del nostre refugi subterrani, quan no feia ni 24 hores que per fi ens havíem decidit a eixir, estem a punt de sucumbir. La tela dels nostres vestits de protecció ja no resistirà molt de temps més les picades i mossegades dels insectes. Açò és el final!!!

El principi

547 dies d'avorrició

[Extracte]

Benvolgut diari,

15

Feia molts dies que no escrivia perquè feia molt de temps que per ací baix no passava res de bo i no hi havia cap novetat significativa: cada dia era un intens avorriment del matí a la nit. Però hui s'ha esdevingut un fet del tot extraordinari: hui, per fi, hem eixit a l'exterior! Ha sigut increïble: tot ha començat de bon matí, mentre la mamà preparava el desdjuní i Marta i jo encara estàvem romancejant als nostres llits. De sobte, el papà ha cridat des del bany:

—Atenció, atenció, emergència familiar!

Ens hem espantat de mala manera i ens hem temut el pitjor: que alguna criatura esgarrifosa s'havia colat pel forat del vàter i l'havia atacat. Però no. De seguida, quan hem acudit a rescatar-lo i ens hem plantat davant de la porta del lavabo per preguntar-li què passava, el papà ha aclarit el motiu dels seus crits histèrics:

—S'ha acabat el paper del vàter! —ha exclamat, angoixat—. Tot!!!

—I és necessari que convoques una reunió d'emergència familiar per això? —li ha demanat la mamà.

—És clar que sí —ha respost ell—, es tracta d'un tema molt delicat que ens implica a totes i a tots. Açò és un assumpte realment greu: si s'han acabat les reserves de paper higiènic, amb què dimonis se suposa que m'he de tocar jo ara el cul?

Marta i jo, que estàvem mig adormits, ens hem mirat amb cara de circumstàncies i no hem pogut evitar riure'ns de la situació. La mamà, per contra, ha fet cara de pomes agres i, llavors, el papà i ella han encetat un diàleg absurd:

16

—No ho sé, Martí, improvisa alguna cosa... —li ha dit.

—Que improvise? Com? Què vols que faça?

—Mmm... Prova d'usar la granereta!

—La granereta?

—La granereta, sí: el raspallet que tens al costat, que serveix per a agranar les restes de deposicions que es queden apegades a la tassa i que tu sempre t'oblides de llevar...

La mamà és molt fina, podria haver dit «restes de caca» o «restes de merda», però ha dit «restes de deposicions» perquè no li agrada gens malparlar. Excepte quan s'enfada; quan s'enfada, maleeix i blasfema més que un taxista de ciutat en hora punta.

Després de l'aclariment, hi ha hagut un silenci espés i, al cap de poc de temps, el papà ha començat a proferir tot un seguit de gemecs i renecs estridents. Semblava com si algú l'estiguera apallissant:

—Au, ui, oi! Uuuh!

Acte seguit, hem sentit el soroll de la cadena i el pare ha eixit del lavabo mig coixejant i caminant espatarrat,

com si tinguera les anques escaldades. Aleshores, ha sigut quan ha pronunciat la frase màgica:

—Família, açò ja no pot durar més; que s'haja acabat tot el paper higiènic és un senyal inequívoc que ja va sent hora que abandonem el nostre refugi. És hora de posar fi al confinament.

—Visca!

—Per fi serem lliures! —Marta i jo no hem pogut ofegar els nostres crits d'alegria i ens hem abraçat immensament contents.

La mamà, en canvi, no estava gens d'acord amb les paraules del papà i ens ha convocat a una reunió urgent a la cuina.

547 dies en quarantena

[Extracte]

18 Quan Martí ha dit que ja era hora d'eixir del refugi, el cor m'ha fet un bot al pit i m'ha caigut l'ànima a terra. D'una banda, he de confessar que la meua primera reacció ha sigut de felicitat: ja fa quasi un any i mig que estem confinats sota terra i estic fins al pirri d'estar tancada entre aquestes quatre parets ronyoses, de respirar aire resclosit, d'aguantar tothora les contínues discussions absurdes dels meus fills i —sobretot— de sentir les divagacions pseudocientífiques del meu home, que s'ha encabotat a recopilar la *Gran enciclopèdia universal de la supervivència* i cada dia em llig les noves entrades delirants que escriu. D'altra banda, per molt farta que estiga de la situació i per moltes ganes que tinga d'abandonar aquest trist forat, la prudència em diu que no és convenient fer-ho encara. Per això, després de l'anunci destrellat de Martí, he convocat una assemblea familiar amb caràcter urgent.

—El motiu d'aquesta reunió és oposar-me rotundament a la destarifada proposta del pare d'eixir del nostre cau —he exposat, amb contundència—. A hores d'ara, no tenim ni la més remota idea de com estan les coses per

l'exterior; no sabem què podem trobar ni quins possibles perills hauríem d'afrontar. L'aire pot estar encara infestat pel virus, els nivells de radiació i de pol·lució poden ser encara letals i potser alguns zombis mutants caníbals han sobreviscut a les explosions atòmiques.

—T'oblides dels terribles monstres transgènics anabolitzats, mamà —ha puntualitzat Marc—; tal volta alguns també han sobreviscut a l'hecatombe nuclear...

—Raó de més al meu favor. Jo no eixiria d'ací fins que no siga estrictament necessari; és a dir, quan esgotem totes les reserves d'aliments i d'aigua, tal com vam acordar al principi del confinament.

—Sí, però has de tindre en compte el factor més important de tots, estimada —s'ha afanyat a argumentar Martí—: s'ha acabat el paper del cul i, sense paper higiènic, la vida al refugi pot convertir-se una tortura insuportable.

—Voldràs dir més insuportable encara, no? —ha reblat Marta, en to mordaç.

Llavors m'he tret el meu millor as de la màniga i els he deixat sense paraules:

—A veure, que s'haja acabat el paper del vàter no significa que s'haja acabat tota la cel·lulosa que tenim a mà —quan he dit això, se m'han quedat mirant amb els ulls com a plats—: podem tallar a tires les pàgines de l'enciclopèdia del papà i usar-les amb propòsits higiènics. I, en últim extrem, si no hi haguera més remei, també podríem fer servir els nostres diaris de confinament. He fet un càlcul aproximat i, si ens limitem a usar-ne uns

cinquanta centímetres quadrats per evacuació, encara podríem aguantar entre setanta i cent dies més; tot depèn de la freqüència amb què visitem l'excusat...

Els tres han restat una bona estona en silenci, valorant les conseqüències de la meua proposta. Ha sigut Marc qui, finalment, ha trencat el gel amb una precisió tècnica:

—Cinquanta centímetres quadrats és l'equivalent a un sol tall de paper del vàter?

20 El meu xiquet és molt espavilat, sempre ho capta tot a la primera. Llàstima que també té un punt de sornegueria que de vegades m'exaspera.

—Exacte —li he respost jo—. Caldrà imposar un racionament estricte perquè la cosa no se'ns en vaja de les mans.

I el molt descarat va i em retruca:

—De les mans, se'ns n'anirà segur, perquè ja m'expli-
caràs tu com vols que ens torquem el cul amb una quan-
titat ridícula de paper sense empastifar-nos tots els dits!

No té pèls a la llengua, Marc, i és un poc massa gro-
ller. No sé jo d'on s'ho ha tret, això...

—Prou! —s'ha plantat Martí, de sobte—. No cal-
drà que racionem res, perquè no pense sacrificar tan
miserablement el meu esforçat treball d'aquests úl-
tims mesos: la *Gran martipèdia universal de la supervi-
vència* no acabarà untada d'excrements i llançada pel
forat del vàter; de cap de les maneres, per damunt del
meu cadàver!

Això de la *Martipèdia* deu ser una ocurrència recent,
perquè hui ha sigut la primera vegada que l'ha anomena-
da així...

—A més a més —ha continuat dient el meu marit—, jo ja no aguante aquesta clausura: fa 547 dies que estem ací tancats i, sincerament, estic fart del menjar per a gats i de l'aigua reciclada potabilitzada!

He protestat enèrgicament, perquè la idea d'alimentar-nos amb llandes de paté de peix va ser justament seua; jo vaig suggerir en el seu moment proveir-nos de pots de fabada asturiana, però ell ho va descartar al·legant que la dieta Whiskas era més barata i completa i que l'ambient al refugi seria molt més respirable. «Tot-hom sap que els llegums provoquen gasos», va dir...

21

I llavors tots els meus raonaments se n'han anat en orris quan ell ha preguntat als nostres fills:

—Vosaltres què en penseu, xiquets?

Marta, *ipso facto*, ha votat a favor d'abandonar el refugi. Ha confessat que ja no podia suportar ni un dia més el suplici de compartir habitació amb el seu germà menut, i ha revelat que també estava fins al monyo de menjar paté a tothora. A més, estava fastiguejada de la tonalitat lletosa de la seua pell.

—Mataria per poder prendre una mica el sol i deixar de semblar un personatge secundari de *La nóvia cadàver!* —ha assegurat.

Marc no ha objectat res quant al menjar ni ha manifestat cap preocupació per la seua aparença física —i això que duu els cabells tan escarotats que sembla un espantall—, però també estava fart de compartir espai amb Marta i —sobretot— avorrit de guanyar-nos cada dia al parxís i a la Fallera Calavera.

—Tres vots a favor, un en contra —ha sentenciat Martí en sentir la resposta dels menuts—: per majoria familiar qualificada, hui mateix abandonarem el refugi!

A la vista està que la democràcia pot resultar un sistema pervers en segons quines circumstàncies. A contracor i sense convicció, he hagut de respectar la voluntat d'una majoria inconscient, m'he hagut de resignar als seus capritxosos designis i he acceptat el resultat de la votació. Això sí, abans de claudicar, he volgut marcar una sèrie de condicions irrenunciabls:

22

—D'acord, eixirem, però només a fer una volta d'inspecció per veure com està el panorama i per comprovar quin és el nivell actual d'amenaça exterior. Ens equiparem adequadament i actuarem en tot moment seguint al peu de la lletra els protocols de màxima seguretat. Entesos?

—Entesos, mamà! —han afirmat Marta i Marc, acomboiats, sense poder dissimular la seua satisfacció.

—D'acord, Marga —ha acceptat també Martí—. Però l'objectiu principal serà intentar proveir-nos de rotllos de paper del vàter o de qualsevol resta de cel·lulosa susceptible de ser usada com a tal.